

Η κρινόμενη αγωγή φέρεται νόμιμα για περαιτέρω συζήτηση, με την με αριθμ. 23112/Τ.Π. 3636/15-11-1989 κλήση της ενάγουσας, μετά την έκδοση της με αριθμ. 2418/88 απόφασης, μετά την έκδοση της με αριθμ. 2418/88 απόφασης του Δικαστηρίου τούτου, που διέταξε την αυτοπρόσωπη εμφάνιση των διαδίκων στο ακροατήριό του.

Σύμφωνα με το άρθρο 134 παρ. Ι εδ. α' και 3 Κ.Πολ.Δ., αν το πρόσωπο στο οποίο γίνεται η επίδοση διαμένει ή έχει την έδρα του στο εξωτερικό, η επίδοση γίνεται στον Εισαγγελέα του Δικαστηρίου, στο οποίο εκκρεμεί η υπόθεση ή πρόκειται να εισαχθεί η δίκη, ή σ' αυτό που εξέδωσε την επιδιδόμενη απόφαση. Ο Εισαγγελέας, όταν παραλάβει το έγγραφο, οφείλει να το αποστείλει, χωρίς υπαίτια καθυστέρηση, στον Υπουργό των Εξωτερικών, ο οποίος έχει την υποχρέωση να το διαβιβάσει σε εκείνον προς τον οποίο γίνεται η επίδοση. Σύμφωνα δε με το άρθρο 136 παρ. Ι Κ.Πολ.Δ., η επίδοση θεωρείται ότι συντελέστηκε, προκειμένου για τα πρόσωπα που αναφέρονται στα άρθρα 131 και 134, μόλις παραδοθεί το έγγραφο στις αρχές ή τα πρόσωπα που ορίζονται εκεί, ανεξάρτητα από το χρόνο της αποστολής και παραλαβής του.

Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος 1975, οι διεθνείς συμβάσεις, από την επικύρωσή τους με νόμο και τη θέση τους σε ισχύ, σύμφωνα με τους όρους καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού Ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου. Με το Ν. 1814/1988 έχει κυρωθεί και αποκτήσει ισχύ νόμου η διεθνής σύμβαση των Βρυξελλών, για τη διεθνή δικαιοδοσία και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (Φ.Ε.Κ. 249/11-11-88, Τ.Α.). Η σύμβαση αυτή άρχισε να ισχύει από την 1/4/89. Σύμφωνα με το άρθρο Ι, τίτλος Ι, του νόμου αυτού, η σύμβαση αυτή εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου.

Επίσης, στο άρθρο 20 παρ. 1, 2, 3 της συμβάσεως αυτής, ορίζονται τα εξής: Όταν πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλομένου κράτους ενάγεται ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλόμενου κράτους και δεν παρίσταται, το δικαστήριο διαπιστώνει αυτεπάγγελτα την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του, αν η δικαιοδοσία του δεν στηρίζεται στους όρους της παρούσας συμβάσεως (παρ. Ι). Ο δικαστής οφείλει να αναστείλει τη διαδικασία, εφ' όσον δεν διαπιστώνεται ότι ο εναγόμενος αυτός ήταν σε θέση να παραλάβει το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο, εντός της αναγκαίας για την άμυνα της προθεσμίας ή ότι καταβλήθηκε κάθε επιμέλεια για το σκοπό αυτό (παρ. 2). Οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου αντικαθίστανται από εκείνες του άρθρου 15 της συμβάσεως της Χάγης της

15ης Νοεμβρίου 1965, για την επίδοση και κοινοποίηση στην αλλοδαπή δικαστικών και εξωδίκων εγγράφων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις, αν το εισαγωγικό έγγραφο ή η σχετική κοινοποίηση έπρεπε να διαβιβαστεί στην αλλοδαπή, σύμφωνα με τη σύμβαση αυτή (παρ. 3).

Η ρύθμιση του παραπάνω άρθρου 20 παρ. 2 έχει μεταβατικό χαρακτήρα. Ο λόγος υπάρξεώς της οφείλεται στο γεγονός ότι η σύμβαση της Χάγης της 15 Νοεμβρίου 1965, για την επίδοση και κοινοποίηση στο εξωτερικό δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις, δεν ίσχυε ακόμη μεταξύ όλων των συμβαλλομένων στη σύμβαση του 1968 κρατών, ώστε να μπορούσε να υιοθετηθεί στη Σύμβαση των Βρυξελλών η ρύθμισή της.

Αν, όπως προκύπτει από τη διάταξη της τρίτης παραγράφου του άρθρου 20, η σύμβαση της Χάγης ισχύει στις σχέσεις μεταξύ του κράτους του δικάζοντος δικαστή και του κράτους επίδοσης ή κοινοποίησης, τότε ο δικαστής δεν εφαρμόζει πια το άρθρο 20 παρ. 2 της Σύμβασης, αλλά μόνο το άρθρο 15 της σύμβασης της Χάγης, το οποίο ενσωματώνεται για το σκοπό αυτό στη Σύμβαση των Βρυξελλών (Κεραμεύς – Κρεμλής – Ταγαράς. Η Σύμβαση των Βρυξελλών, 1989, άρθρο 20, 11, 3, σελ. 180). Η Ελλάδα κύρωσε την από 15/11/65 Σύμβαση της Χάγης, με το Ν. 1334/1983, και κατέστησε αυτήν εσωτερικό της νόμο (άρθρο 28 παρ. Ι Συντ. 1975). Σύμφωνα με τη σύμβαση αυτή (Χάγης), η οποία ως προς την Ελλάδα έχει αρχίσει να ισχύει τη 18/9/83 (Φ.Ε.Κ. 108/17-8-83, τ.Α'), ύστερα από κατάθεση του σχετικού εγγράφου επικύρωσής της και ειδικότερα στα άρθρα 2 παρ. Ι και 6 του νόμου τούτου (Ν. 1334/83), ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος ορίζει μια κεντρική αρχή που αναλαμβάνει το καθήκον να δέχεται τις αιτήσεις επίδοσης και κοινοποίησης που προέρχονται από άλλο συμβαλλόμενο κράτος και να δίνει συνέχεια σ' αυτές (άρθρ. 2 παρ. Ι) και ότι αυτή η κεντρική αρχή του κράτους στο οποίο απευθύνεται η αίτηση, ή κάθε αρχή που υποδεικνύεται για το σκοπό αυτό, εκδίδει βεβαίωση στην οποία αναφέρεται η εκτέλεση της αίτησης, προσδιορίζεται ο τόπος και η χρονολογία της εκτέλεσης, όπως και το πρόσωπο στο οποίο διαβιβάστηκε η αίτηση, ενδεχομένως δε καθορίζει και το γεγονός που τυχόν εμπόδισε την εκτέλεση, αυτή δε η βεβαίωση απευθύνεται αμέσως στον αιτούντα (άρθρ. 6).

Ακόμη, σύμφωνα με το άρθρο 15 παρ. Ι της παραπάνω Σύμβασης, εάν μια πράξη δίκης ή ισοδύναμη πράξη χρειαστεί να διαβιβαστεί για το σκοπό επίδοσης ή κοινοποίησης στο εξωτερικό, σύμφωνα με τις διατάξεις της σύμβασης αυτής και αν ο εναγόμενος δεν προσέλθει, ο δικαστής υποχρεούται να αναβάλει την έκδοση αποφάσεως, εφ' όσον χρόνο δεν διαπιστώνεται ότι: α) Είτε η πράξη επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε σύμφωνα με τον τύπο τον προδιαγραφόμενο από τη νομοθεσία του κράτους στο οποίο απευθύνεται η αίτηση για την επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων που συντάχθηκαν σ' αυτό το κράτος και που προορίζονται για άτομα

που βρίσκονται στο έδαφός του, β) Είτε ότι η πράξη επιδόθηκε πράγματι στον εναγόμενο ή στην κατοικία του, σύμφωνα με άλλη διαδικασία που προβλέπεται στη σύμβαση αυτή και ότι σε κάθε μία απ' αυτές τις περιπτώσεις είτε η επίδοση είτε η κοινοποίηση ή η παράδοση έγιναν έγκαιρα ώστε να μπορέσει ο εναγόμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του.

Τέλος, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 15, κάθε συμβαλλόμενο κράτος έχει την ευχέρεια να δηλώσει ότι οι δικαστές του, παρά τις διατάξεις της πρώτης παραγράφου, μπορούν να εκδώσουν απόφαση εφ' όσον συγκεντρώνονται οι κατωτέρω προϋποθέσεις, μολονότι καμία βεβαίωση για την επίδοση ή την κοινοποίηση ή την παράδοση δεν έχει ληφθεί: α) Η πράξη διαβιβάστηκε σύμφωνα με ένα από τους τρόπους που προβλέπονται σ' αυτή τη σύμβαση, β) Μία προθεσμία, που ο δικαστής θα εκτιμά σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση και που δεν θα είναι μικρότερη από έξι μήνες, έχει παρέλθει από την ημερομηνία αποστολής της πράξης, γ) Παρ' όλες τις επίμονες ενέργειες από τις αρμόδιες αρχές του κράτους στο οποίο απευθύνεται η αίτηση, δεν μπόρεσε να ληφθεί καμία βεβαίωση. Οι διατάξεις της σύμβασης αυτής, μια που κυρώθηκε με νόμο, υπερισχύουν από την αντίστοιχη (κί' αντίθετη) διάταξη του άρθρου 136 παρ. Ι Κ.Πολ.Δ. (στο μέρος που ρυθμίζει την επίδοση πράξεων σε πρόσωπο γνωστής διαμονής στο εξωτερικό) και εφαρμόζονται και στην περίπτωση που εναγόμενος είναι εταιρία που εδρεύει στη Δ. Γερμανία, διότι η τελευταία είναι συμβαλλόμενο μέρος στη σύμβαση αυτή (στοιχειοθετείται, δηλαδή, η αμοιβαιότητα που απαιτεί το άρθρ. 28 παρ. Ι εδ. 2 του Συντάγματος, για την εφαρμογή της Σύμβασης και στους αλλοδαπούς υπηκόους).

Επομένως, εφ' όσον πρόκειται να ερευνηθεί η νομιμότητα της ερημοδικίας αλλοδαπού, υπηκόου ενός των συμβληθέντων μερών, γνωστής διαμονής στο εξωτερικό, και εφ' όσον η επίδικη διαφορά είναι αστικής ή εμπορικής φύσης, δεν εφαρμόζεται το άρθρο 136 παρ. Ι Κ.Πολ.Δ., παρά οι διατάξεις της σύμβασης, γι' αυτό και στην περίπτωση αυτή, δεν αρκεί η εγχείριση του επιδοτέου εγγράφου στον αρμόδιο Εισαγγελέα, για να υλοποιηθεί η επίδοση, παρά απαιτείται η συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρου 15 παρ. Ι της σύμβασης (Ε.Θ. 1446/84, Αρμ. ΛΘ', σελ. 490 –Π.Πρ.Θεσ. 15503/74, Αρμ.Κ.Θ', σελ. 88), μια και η Ελληνική Πολιτεία δεν έχει προβεί στη δήλωση της δεύτερης παραγράφου του άρθρου αυτού (βλ. και Κεραμεύς – Κρεμλής – Ταγαράς ό.π., σελ. 182). Τη συνδρομή των πιο πάνω προϋποθέσεων αποδεικνύει αυτός που επισπεύδει τη διαδικασία, προσκομίζοντας σχετική βεβαίωση της Κεντρικής Αρχής του Κράτους στο οποίο πρόκειται να γίνει η επίδοση (άρθρο 6 της Σύμβασης). Πρόκειται, αναμφίβολα, για νομοθετική ρύθμιση της προσπάθειας της νομολογίας και της θεωρίας να θεωρούν την έλλειψη παραλαβής του επιδοτέου εγγράφου, είτε ως παραβίαση της συνταγματικής αρχής της προηγούμενης ακρόασης (άρθρ. 20 παρ. 2 Συντάγμ. 1975, άρθρο 110 Κ.Πολ.Δ., – Ε.Α. 4554/82, Δ. 13, σελ. 703 –Ε.Θ.781/78, Δ. 10, σελ. 426 –Εφ. Πειρ. 418/80, Αρχ. Ν. 33, σελ. 372), είτε ως ανωτέρα βία που δικαιολογεί, αφ'

ενός την επαναφορά των πραγμάτων στην προηγούμενη κατάσταση (έτσι Μπέης, Πολ. Δικ. 134, ΙΙΙ, 8, σελ. 705-706 και άρθρ. 136, ΙΙ, 2, σελ. 714-715, Νίκας, Σχολ. Αρμεν. Λ ΣΤ' 305-307) και αφ' ετέρου την άσκηση αιτιολογημένης ανακοπής ερημοδικίας (Νίκας ο.π. -Πολ.Πρ.Αθ. 4352/86, Ελ.Δ/νη 28/1467).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την παραπάνω κλήση φέρεται νόμιμα για περαιτέρω συζήτηση η από 4/3/84 αγωγή αποζημίωσης της ενάγουσας κατά των καθών η κλήση – εναγομένων. Η πρώτη των εναγομένων Ε.Π.Ε. με την επωνυμία «Εταιρία Διεθνών Μεταφορών Ε.Π.Ε.», που εδρεύει στο Μόναχο Δ. Γερμανίας, ερημοδικεί. Πρέπει, λοιπόν, σύμφωνα με το άρθρο 271 παρ. 1 και 2 εδ. α' Κ.Πολ.Δ. να ερευνηθεί αν η κλήση της έχει επιδοθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα. Όμως, ενόψει του ότι η Δ.Γερμανία έχει υπογράψει την πιο πάνω Σύμβαση της Χάγης και δεδομένου ότι η προκειμένη διαφορά είναι αστικής φύσης και η εναγόμενη, που εδρεύει στο Μόναχο Δ. Γερμανίας, είναι γνωστής διαμονής στην αλλοδαπή (GOTZINGER STRABE 48/ΙΙΙ) εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση η πιο πάνω σύμβαση της Χάγης, που επικυρώθηκε με το Ν. 1334/83, και κατά συνέπεια, όπως ήδη σημειώθηκε, για τη νομιμότητα της επίδοσης, δεν αρκεί η εγχείριση του εγγράφου της κλήσης στον αρμόδιο Εισαγγελέα, παρά απαιτείται, σύμφωνα με το άρθρο 15 της Σύμβασης, η πραγματική επίδοση στον παραλήπτη του εγγράφου.

Παρ' όλα αυτά, η εναγόμενη έχει κλητευτεί σύμφωνα με το άρθρο 136 παρ. Ι Κ.Πολ.Δ. (βλ. τη με αριθμό 9578/Β' /24-1-90 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσ/νίκης Αριστείδη Ι. Ζαφειρίου), το οποίο εδώ είναι ανεφάρμοστο. Αφού λοιπόν η επισπεύδουσα τη κλήτευση δεν αποδεικνύει τις προϋποθέσεις του άρθρου 15 παρ. Ι της Σύμβασης αυτής, δεν προκύπτει νόμιμη κλήτευση της πρώτης εναγομένης. Για το λόγο αυτό, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της αγωγής ως προς την πρώτη των καθ' ων η κλήση – εναγομένων.

Κατόπιν τούτου, λόγω των ειδικών περιστάσεων και συγκεκριμένα λόγω της φύσης της υπόθεσής της σ' ολόκληρο ενοχής, χάριν της αποφυγής εκδόσεως αντιφατικών αποφάσεων και για το ενιαίο της κρίσεως, αλλά και για λόγους οικονομίας της δικαστικής ενέργειας, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να αναβληθεί η συζήτηση της υπόθεσης και ως προς τους λοιπούς διαδίκους, από τους οποίους παραστάθηκε, κατά τη σημερινή συζήτηση της αγωγής μόνο ο τρίτος, ενώ ο δεύτερος δεν παραστάθηκε, αν και κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα (βλ. τη με αριθμ. 9835/Β' /7-3-90 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσ/νίκης Αριστείδη Ι. Ζαφειρίου).

Γίνεται μνεία ότι ενώ αρχικά, με την αγωγή, είχε εναχθεί και η εδρεύουσα στη Δ. Γερμανία Ασφαλιστική Εταιρία με την επωνυμία «NEUENBURGER

Ελβετική Γενική Ασφαλιστική Εταιρία» δεν φέρεται ως διάδικος στην κρινόμενη κλήση, και ούτε επικαλείται η ενάγουσα ότι παραιτήθηκε του δικογράφου της αγωγής ή και του δικαιώματος ως προς αυτήν. Ούτε τέλος προσκομίζει τα πρακτικά της προηγούμενης συζήτησης, επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 2418/88 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, από τα οποία θα προκύψει εάν προέβη σε τέτοια δήλωση παραίτησης.

ΔΙΑΤΑΚΤΙΚΟ

ΚΗΡΥΣΣΕΙ απαράδεκτη τη συζήτηση της αγωγής ως προς την πρώτη των καθ' ων η κλήση – εναγομένη Ε.Π.Ε. με την επωνυμία «Εταιρία Διεθνών Μεταφορών Ε.Π.Ε.»

ΑΝΑΒΑΛΛΕΙ τη συζήτηση της αγωγής και ως προς τους λοιπούς διαδίκους.